

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 17/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. Ś.	Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w I instancji.		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Prokurator wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, że K. Ś. zarzuczonego mu czynu dopuścił się z zamiarem ewentualnym, podczas gdy analiza materiału dowodowego wskazuje, że działał on z zamiarem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

bezpośrednim
pozbawienia życia
swojego syna P.
Ś. - rażąco
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu kary
polegającej na
orzeczeniu wobec
niego kary 12
(dwunastu) lat
pozbawienia
wolności, podczas
gdy właściwa analiza
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego
prowadzi do
jednoznacznego
wniosku, że
orzeczona kara
pozbawienia
wolności jest zbyt
łagodna, a względy
prewencji
indywidualnej i
ogólnej, jak również
postawa
oskarżonego oraz
jego właściwości i
warunki osobiste
ujawnione w
okolicznościach
popelnienia
przypisanego mu
czynu pozwalają
uznać, że cele kary,
a w szczególności
zapobieżenie
powrotowi do
przestępstwa,
zostaną osiągnięte
jedynie poprzez
wymierzenie w
zdecydowanie
wyższym niż
orzeczony
zaskarżonym
wyrokiem wymiarze.

**Obrońca
wydanemu
rozstrzygnięciu
zarzucił:**

1. rażąco obrazę przepisów procedury karnej, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranych dowodów, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz niekonsekwentną, którą Sąd wypełnił brakujące ogniwa zarówno w materiale dowodowym, jak i logice wyvodu, czemu dał wyraz w: - pominięciu wyjaśnień oskarżonego, nie zweryfikowanych negatywnie przez żaden inny dowód, z których wynika, że oskarżony został zaatakowany w swoim mieszkaniu przez P. Ś., zaś w celu odparcia tego ataku oskarżony wymierzył cios nożem, nie mierząc miejsca uderzenia,

- pominięciu, że oskarżony od początku postępowania konsekwentnie wskazywał, że P. Ś. zaatakował go, zaś

on nie miał zamiaru
pozbawienia syna
życia,

- przyjęciu w sposób
całkowicie dowolny,
niewynikający z
żadnego dowodu,
że oskarżony zadał
pokrzywdzonemu
cios nożem, chcąc
aby ten opuścił
jego mieszkanie,
pominięcie, że kanał
rany przebiegał w
kanale
międzyżebrowym, w
związku z czym nawet
uderzenie wykonane
z niewielką siłą
mogło doprowadzić
do penetracji, jak
w niniejszej sprawie,
aż do przedsiönka
serca,

- pominięcie, że
nie odnaleziono
noża, którym miał
oskarżony miał
ugodzić
pokrzywdzonego.

Na skutek opisanej
wyżej niewłaściwej,
nie znajdującej
oparcia w przepisach
procedury karnej
oceny dowodów Sąd
Okręgowy popełnił
błąd w ustaleniach
faktycznych, który
legł u podstaw
wydania
zaskarżonego
wyroku, mający
istotny wpływ na
jego treść, a
polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony miał zamiar ewentualny pozbawienia życia pokrzywdzonego, gdyż zadał cios nożem z dość dużą siłą w okolice serca, podczas gdy oskarżony wyjaśnił, że uderzenie zadał na ślepo, nie celując w określone miejsce, a nadto uderzenie to zostało wprowadzone wyłącznie z obawy o swoje życie i zdrowie, wobec agresji pokrzywdzonego i jego ataku na oskarżonego, w ramach obrony koniecznej,

- pominięciu, że pokrzywdzony był tego dnia osobą bardzo agresywną i wulgarną, przez co został wyrzucony z działki przez oskarżycielkę posiłkową, zaś wobec oskarżonego zachowywał się najpierw arogancko i prowokująco, a następnie fizycznie zaatakował oskarżonego,

- przyjęcie, że pokrzywdzony nie stanowił realnego zagrożenia dla oskarżonego gdyż był bardzo mocno pijany, posiadając

	<p>ok. 2,5 promila alkoholu w organizmie, podczas gdy pokrzywdzony był osobą młodszą, silniejszą, wyższą i sprawniejszą, a nadto jego stan upojenia alkoholowego winien zostać potraktowany jako okoliczność mogąca wywołać u oskarżonego przekonanie o nieobliczalności i wybuchowości pokrzywdzonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przed szczegółowym odniesieniem się do zarzutów apelacyjnych zarówno prokuratora, jak i obrońcy oskarżonego K. Ś., należy wyrazić pogląd, że postępowanie zakończone wydaniem zaskarżonego wyroku przeprowadzono z poszanowaniem wszelkich zasad procesowych. Poczynione przez sąd a quo ustalenia faktyczne mają walor prawdziwych,</p>				

a przez to zgodnych z wymogiem wynikającym z przepisu art. 2 § 2 k.p.k. Dokonano ich w sposób obiektywny, badając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego K. Ś.. Materiał dowodowy, o który oparto rozstrzygnięcie, miał charakter kompletny oraz poddano go wszechstronnej analizie. Oceny, na podstawie których sformułowano kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy wnioski, realizowane były w sposób swobodny, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Stanowisko sądu I instancji znalazło kompleksowe odzwierciedlenie w treści pisemnego uzasadnienia wyroku, które w pełnym zakresie poddaje się kontroli instancyjnej.

Sąd odwoławczy wskazuje, iż uznając apelację prokuratora częściowo za zasadną dokonał zmiany

zaskarżonego wyroku w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, niemniej jednak w pozostałej części zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora w zakresie zamiaru popełnienia zabójstwa przez K. Ś. stwierdzić należy, że stanowiska zaprezentowane w apelacji nie zasługuje na akceptację Sądu odwoławczego, gdyż jest pozbawione słuszności. Słuszności swojego stanowiska oskarżyciel publiczny upatruje w następujących okolicznościach zdarzenia, które miało miejsce w S. przy ul. (...) z udziałem oskarżonego, a mianowicie: umiejscowienie zadanego ciosu, powód zadanego ciosu, który zdaniem oskarżyciela publicznego jawi się, jako absurdalny, fakt, iż cios nożem został zadany

podczas awantury
wszczętej pod
wpływem alkoholu,
powodem zaś miało
być chęć zmuszenia
pokrzywdzonego do
opuszczenia
mieszkania.

Również apelujący
wskazał, iż wieloletni
negatywny stosunek
do syna (wulgarne
zachowanie
oskarżonego), jawi
się argumentem
bezpośredniego
zamachu na życie
pokrzywdzonego. W
ocenie apelującego,
oskarżony musiał
akceptować
konsekwencje
wynikające ze
stworzonego
przezeń układu
okoliczności
faktycznych. W
ocenie prokuratora
te wszystkie
powołane wyżej
okoliczności
wskazują na to, że
oskarżony K. Ś.
działał z zamiarem
bezpośrednim
zabójstwa
pokrzywdzonego P.
Ś., a Sąd I
instancji czyniąc
inne ustalenia
faktyczne dopuścił
się obrazy prawa
procesowego pod
postacią wskazanych
w zarzucie
przepisów, czego
konsekwencją był
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za

podstawę
orzeczenia.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 r., V KK 344/10 stwierdzono: "W sytuacji, gdy na podstawie wyjaśnień oskarżonego nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić zamiaru sprawcy, sąd powinien sięgać do najbardziej uchwytnych i widocznych elementów działania sprawcy, to jest okoliczności przedmiotowych (LEX 966834). Najbardziej przekonujące wydaje się być jednak ujęcie opiewające za koniecznością uwzględnienia przy rekonstrukcji strony podmiotowej czynu zabronionego kompleksowej analizy całokształtu zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności badanego stanu faktycznego. Tak więc dla rekonstrukcji strony podmiotowej niezbędne będzie wnioskowanie sądu opierające się na analizie nie tylko przedmiotowych

okoliczności samego czynu, ale także wszelkich innych ujawnionych faktów, dotyczących osoby sprawcy, osoby pokrzywdzonego, zachodzących między nimi relacji, tła rozważanego czynu, poprzedzających go zdarzeń i ich logicznego ciągu. Ustalenia dotyczące zamiaru ewentualnego zabójstwa nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznych faktach wiążących się ze stroną wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem koniecznym wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, a w szczególności ze stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania, siły ciosu, głębokości, kierunku rany i rozmiarów użytego narzędzia oraz z wszelkich innych przesłanek wskazujących na to, że sprawca chcąc spowodować uszkodzenie ciała,

zgodą swą
stanowiącą realny
proces psychiczny,
obejmował tak
wyjątkowo ciężki
skutek, jakim jest
śmierć ofiary (wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 28 czerwca 1977
r., VI KRN 14/77,
OSNKW
1978/4-5/43).
Przyjęcie, że sprawca
usiłował dokonać
zabójstwa człowieka
wymaga - oprócz
ustalania przesłanek
przedmiotowych
(jak np. użycie
niebezpiecznego
narzędzia, godzenie
w ważne dla życia
ludzkiego organy
ciała itp.) -
wszechstronnego
rozważenia także
przesłanek natury
podmiotowej takich,
jak przyczyny oraz
tło zajścia,
osobowość sprawcy,
jego zachowanie się
przed popełnieniem
czynu i po
jego popełnieniu,
stosunek do
pokrzywdzonego
oraz wiele innych
okoliczności, które
mogłyby prowadzić
do niewątpliwego
wniosku, iż sprawca
skutek śmiertelny co
najmniej
przewidywał i nań
się godził (wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 6 czerwca
1974 r., II KR
339/73, OSNKW

1974/10/184; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2006 r., III KK 123/05, LEX 172208; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 maja 1995 r., II AKr 153/95, OSA1998/9/48). A zatem: "Użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby w zamiarze ewentualnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 listopada 2010 r., II AKa 270/10, LEX 785261).

Dalej wskazać należy, iż dla wykazania wypełnienia podmiotowej strony zbrodni zabójstwa tak w postaci zamiaru bezpośredniego jak i ewentualnego nie jest wystarczające wskazanie na sposób działania, w tym takie jego elementy jak rodzaj użytego narzędzia, siła ciosu czy skierowanie agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia

pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić zarówno o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisanej sprawcy postaci zamiaru. Zazwyczaj niezbędna jest nadto analiza motywacji sprawcy, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp.” (zob. wyrok SN z dnia 4.01.2006 r., sygn. III KK 123/05, LEX nr 172208). Zatem, ani zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze bezpośrednim zabicia człowieka. Sąd I instancji na stronie w pkt 3 uzasadnienia ustalił, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. Ś., i tezę tą w sposób trafny uzasadnił. Sąd odwoławczy

wskazuje, iż zamiar bezpośredni (dolus directus) polega bowiem na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Owa chęć jest aktem jego woli, której zaistnienie uwarunkowane jest świadomością obejmującą okoliczności tworzące zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego. Na zamiar składają się: strona intelektualna (wyobrażenie celu) i strona woluntatywna (motywacja jego osiągnięcia). Zamiar określony w art. 7 k.k. (art. 9 § 1 k.k. z 1997r.), jak powiedział to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 1977r., sygn. III KR 68/77 (OSNPG 1977/11/94) to przy tym „proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni jak i ewentualny oznacza zjawisko obiektywnej

rzeczywistości,
realny przebieg
procesów
psychicznych (...).”
W takim to też
zakresie winien on
być szczegółowo
rozważony i
wykazany.
Natomiast zamiar
ewentualny (dolus
eventualis)
występuje wtedy,
gdy sprawca
przewiduje realną
możliwość
popelnienia
przestępstwa, na to
się godzi. Występuje
zawsze w związku z
jakimś zachowaniem
celowym i oznacza
akceptację
("godzenie się")
możliwości, że to
zachowanie może
realizować
znamiona czynu
zabronionego albo
wywołać skutki
objęte takimi
znamionami.
Oznacza zawsze
w swej istocie
godzenie się z
ewentualnością, a
nie nieuchronnością
popelnienia
przestępstwa.

W sprawie
oskarżony K. Ś.
w początkowym
etapie postępowania
przyznał fakt
ugodzenia nożem
pokrzywdzonego P.
Ś. w okolice serca.
I o ile w kolejnych
wyjaśnieniach

zmieniała się ich treść i modyfikował je, to jednak w sposób konsekwentny wyjaśniał, iż nie zamierzał zabić pokrzywdzonego, a tym samym zaprzeczył, aby miał zamiar dokonania zabójstwa swojego syna. Nie można również tracić z pola widzenia, iż w trakcie wyjaśnień złożonych w dniu 19 stycznia 2020 r. wskazując, jak wyglądał jeden cios zadany pokrzywdzonemu, to sposób działania zostało potwierdzone protokołem sekcji zwłok. W realiach dowodowych sprawy i w sposób niebudzący wątpliwości oraz zgodny z regułami procedowania nie sposób zatem przyjąć, że działał on z zamiaru bezpośredniego zabójstwa P. Ś.. Przeciwno przyjęciu zamiaru bezpośredniego w realiach dowodowych sprawy przemawia i to zdecydowanie także fakt, iż oskarżony mimo iż miał możliwość zadawania pokrzywdzonemu

kolejnych ciosów, pokrzywdzony był wszak osłabiony spożytym alkoholem, ciosów tych jednak mu nie zadał, zadając zaś jeden cios nie miał i nie mógł mieć gwarancji, że osiągnął zamierzony skutek. Do tego cios zadał w trakcie szarpaniny z synem. W powyższych realiach można zatem i należało przyjąć, że oskarżony K. Ś. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. dopuścił się działając z zamiarem ewentualnym zabójstwa P. Ś.. Użył bowiem noża i ugodził nim pokrzywdzonego w okolicie lewej strony klatki piersiowej w linii pachowej środkowej na wysokości brodawki sutkowej, gdzie skupione są ważne dla życia organy, a także ważne arterie krwionośne. Przemawia za tym niewątpliwie okoliczności w jakich cios zadał, a także przesłanki podmiotowe, a w szczególności: tło i powody zajścia, pobudki działania oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, cechy

charakteru, z
których niezbicie
wynika, że
oskarżony chcąc
spowodować u
pokrzywdzonego
skutek w postaci
ciężkiego
uszkodzenia ciała,
swą zgodą
obejmował także
potencjalny skutek
w postaci śmierci
pokrzywdzonego.
Każdy bowiem
przeciętnie
doświadczony
człowiek ma
niewątpliwie
świadomość tego, że
uderzenie nożem w
okolicę serca może
powodować nie tylko
ciężkie uszkodzenie
ciała, ale również
skutek śmiertelny.
Nie sposób jednak w
sprawie przyjąć, jak
żąda tego apelujący,
iż oskarżony działał
z zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia życia
pokrzywdzonego,
bowiem oskarżony
działał bowiem z
zamiarem
ewentualnym
zabójstwa P. Ś..
Taki też zamiar
praktycznie -
zdaniem Sądu
Apelacyjnego - sąd
I instancji dowodzi
w uzasadnieniu
swego wyroku. Tak
argumentując Sąd
odwoławczy nie
uwzględnił apelacji
prokuratora w części

dotyczącej zamiaru,
jaki przepisywał
oskarżonemu w
trakcie
inkryminowanego
zdarzenia.

Podzielając
dokonaną ocenę
dowodów i
prawidłowość
przyjętych ustaleń
faktycznych, a także
ocenę prawną czynu
przypisanego K.
Ś. Sąd Apelacyjny
uznał, że kara
mu wymierzona za
popelnione
przestępstwo jest
karą rażąco łagodną.
Wymiar kary zawsze
bowiem odnieść
należy do czynu
oskarżonego,
popelnionego
konkretnie, w
konkretnych
okolicznościach, ten
zaś jest zbrodnią.
Po stronie czynu
brak jest zaś
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących. Kara,
zgodnie zaś z
dyrektywami
sądowego wymiaru
kary określonymi w
art. 53 § 1 i 2
k.k., winna czynić
zadość dyrektywie
współmierności kary
do stopnia winy i
społecznej
szkodliwości czynu
oraz celom
zapobiegawczym i
wychowawczym
wobec sprawcy

(prewencja indywidualna) oraz potrzebom w zakresie społecznego oddziaływania kary (prewencja ogólna). Społeczna szkodliwości czynu wyraża zaś łączną miarę czynu przestępczego, obejmującą jego elementy przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu) i podmiotowe (rodzaj zamiaru, motywy i pobudki działania sprawcy). W owej szkodliwości wyraża się przede wszystkim stopień naruszenia, względnie zagrożenia dla dobra chronionego prawem, a zaatakowanego przez sprawcę. Ocena podmiotowa zaś wyraża sposób działania sprawcy, wskazujący – wraz z motywacją czynu – na stopień nasilenia złej woli sprawcy względem norm prawnych, a więc i prawdopodobieństwo ponownego zagrożenia przezeń społeczeństwu czy jednostce, istotne dla wybrania dyrektywy prewencyjnej

wymiaru kary.
Rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
rozmiary
wyrządzonej szkody,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
zamiar i motywacja
temu towarzysząca,
powodują, iż
przypisaną
oskarżonemu
zbrodnię cechuje
niewątpliwie bardzo
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości czynu.
To zaś domaga
się orzeczenia wobec
oskarżonego
znacznie surowszej
kary niż ta orzeczona
przez sąd I instancji.
Kształtując karę sąd
winien przy tym
oczywiście baczyć,
aby ukształtowana
dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy sprawcy, który
najściślej zależy od
stanu poczytalności.
Oskarżony w czasie
czynu nie miał
bowiem zniesionej
ani ograniczonej
znacznie zdolności
rozumienia
znaczenia czynu ani
kierowania swoim
postępowaniem.
Stopień winy K.
Ś. jest zatem
niewątpliwie także
bardzo wysoki. Nie
można tu też
zapominać i tego,
że oskarżony w
realiach sprawy jawi
się jako osobnik

zdemoralizowany i to niewątpliwie również w wysokim stopniu. Także zresztą charakter i rodzaj popełnionego czynu jest tu, a co podkreślić należy, jednym z wyznaczników stopnia jego demoralizacji i jego niewątpliwie przejawem.

Prewencja indywidualna nie przesądza zaś liberalizmu przy orzekaniu kary (zob. wyrok SN z dnia 28.02.1995r., sygn. III KRN 211/94, Prok. i Pr. 1995/7-8/2).

Natomiast społeczne oddziaływania kary, owa potrzeba prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia

sprawiedliwości oraz
poczucia
bezpieczeństwa, co
oznacza potrzebę
wymierzenia takich
kar, które
odpowiadają
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
dają gwarancję
skutecznego
zwalczania
przestępczości oraz
tworzą atmosferę
zaufania do
obowiązującego
systemu prawnego.
Orzeczona kara
winna mieć zatem
wpływ na każdego,
kto w jakikolwiek
sposób dowiedział
się o przestępstwie i
zapadłym
orzeczeniu. Chodzi
przy tym nie
tylko o wpływ na
środowisko sprawcy,
ale i na środowisko
osoby
pokrzywdzonej, aby
ugruntować
świadomość, że
kto w przestępny
sposób narusza
dobra będące pod
ochroną, zostanie
sprawiedliwie
ukarany. Kara jest
również jednym z
ważnych środków
zwalczania
przestępczości, tak
w sensie jej funkcji
odstraszającej, jak
i w zakresie
kształtowania
społecznie
pożądanych postaw.

Chodzi zaś tu o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać ich powrotowi do przestępstwa.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny podzielił w konsekwencji stanowisko prokuratora, iż wymierzona K. Ś. kara jest karą rażąco łagodną, a karą adekwatną winna być kara 15 lat pozbawienia wolności i do tej wysokości karę tę podwyższył. Tak zaś ukształtowana kara – w ocenie Sądu Apelacyjnego – jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i nie przekracza stopnia jego winy a jako taka winna właściwie spełnić swoje zadania w zakresie społecznego oddziaływania kary i cele szczególnoprewencyjne.

W realiach sprawy wymierzonej kary żadną miarą nie sposób uznać za karę rażąco niewspółmiernie

surową. Oskarżony bowiem podczas postępowania nie wykazał żadnej skruchy i żalu za to co się stało. Powyższe stanowi zarazem odpowiedź na podniesiony w apelacji prokuratora zarzut rażącej surowości orzeczonej kary i czyni go zasadnym.

Przechodząc do zarzutów obrońcy oskarżonego, również i te twierdzenia nie zasługują na aprobatę.

W pierwszej kolejności, Sąd odwoławczy wskazuje, iż nie będzie ponownie wykazywać, z jakim zamiarem – czy to ewentualnym, czy to z bezpośrednim – oskarżony działał, albowiem kwestia ta została w sposób jasny i klarowny wyartykułowana omawiając apelację prokuratora.

Dodatkowo jedynie wskazać należy, iż Sąd I instancji wziął pod uwagę postawę, jaką prezentował w trakcie zdarzenia sam pokrzywdzony w stosunku do oskarżonego, niemniej nie może to wpłynąć na ocenę

prawną zachowania
K. Ś..

Zdaniem Sądu ad
quem argumenty
przytoczone w
apelacji obrońcy
oskarżonego nie
są w stanie
zdyskwalifikować
zaskarżonego
orzeczenia.

Przypomnieć należy,
iż dla zaistnienia
obrony koniecznej
niezbędnym jest, aby
sprawca działał z
zamiarem obrony
bezpośrednio
zaatakowanego
dobra prawnego.
Wszelkie działania
przedsięwzięte w
celu
odwzajemnienia
krzywd doznanych
uprzednio nie mają
charakteru
obronnego.

Niezbędnym
podmiotowym
elementem obrony
koniecznej jest więc
to, aby akcja
broniącego się
wynikała ze
świadomości, że
odpiera on zamach
i podyktowana była
wolą obrony. Ten
podmiotowy
element działania w
obronie koniecznej
ułatwia
rozgraniczenie
rzeczywistych
działań obrony od
społecznie
negatywnych aktów
zemsty, samosądu

lub chuligaństwa.
(por. wyrok SN z 19 lutego 1997 r., sygn. IV KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/7-8/1). Zatem, osoba bezprawnie zaatakowana nie ma obowiązku ustępowania przed atakiem, w szczególności ratowania się ucieczką, ukrywania się przed napastnikiem lub „znoszenia napaści ograniczającej jej swobodę” (por. m.in. wyrok SN z dnia 4 lutego 1972 r., IV KR 337/71, OSNKW 1972, nr 5, poz. 83 i z dnia 30 września 1975 r., VI KRN 39/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 23; por. też wyrok SA w Krakowie z dnia 20 marca 1996 r., II AKa 34/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 1, poz. 15). Dalej wskazać należy, iż w orzecznictwie panuje słuszny pogląd, że „nie ma przekroczenia granic obrony koniecznej z powodu wystąpienia poważnego skutku obrony, przekraczającego niezbędną powstrzymania ataku. Przekroczenie obrony koniecznej może polegać bądź na nieuzasadnionym

wyprzedzeniu ataku, bądź na działaniu po ustaniu zamachu, albo na użyciu niewspółmiernego narzędzia czy sposobu obrony. Natomiast odpowiedzialność za skutek obrony obciąża nie broniącego się, ale napastę (piktañowanie SN z 7. 10. 2014r., V KK 116/14, LEX 1532784).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy z żadnego fragmentu wyjaśnień oskarżonego nie wynika, aby jego finalne działanie nie było ukierunkowane na obronę przed pokrzywdzonym. Bezsparnie K. Ś. chciał, aby pokrzywdzony opuścił jego mieszkanie oraz był pod wpływem alkoholu. Niemniej, dla właściwej oceny zachowania sprawcy decydujące znaczenie ma ocena zachowania się osoby atakującej w całym przebiegu zdarzenia, a nie tylko w tym fragmencie, który bezpośrednio łączył się z zadaniem ciosu eliminującego przeciwnika. Przepis art. 25 § 1 k.k.

stanowi, że nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. Jeżeli zatem przez konieczność obrony rozumieć niezbędną, a więc i dopuszczalną czynnego odpierania bezpośredniego i bezprawnego zamachu na dobro chronione prawem, to te elementy nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Na pewno niczego w tej materii nie mogą zmienić twierdzenia, iż pokrzywdzony był osobą młodszą i sprawniejszą. Należy zwrócić uwagę, iż pokrzywdzony był pod silnym wpływem alkoholu oscylującym przy 2,5 promila alkoholu. Tym samym, mimo szarpaniny do jakiej doszło z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego, P. Ś. nie mógł stanowić tak wysokiego zagrożenia dla oskarżonego, aby ten drugi musiał się w jakikolwiek sposób się bronić, a w szczególności sięgając po nóż.

<p>Rekapitulując, ustalając przebieg zdarzenia, jakie rozegrało się dnia 18 stycznia 2020 r. w mieszkaniu oskarżonego między stronami, uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy, zebrane dowody poddał wszechstronnej ocenie, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku. Ocena prawna zachowania oskarżonego również nie budzi zastrzeżeń. Wnioski i zarzuty w tym zakresie zawarte w apelacji okazały się zatem nie trafne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez</p> <p>Obrońca wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że oskarżony działał w ramach obrony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>koniecznej, przy jednoczesnym odstąpieniu od wymierzenia mu kary, względnie</p> <p>- zmianę zaskarżonego poprzez uznanie, że czyn oskarżonego wypełnił znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. i wymierzeniu mu kary 5 lat pozbawienia wolności, ewentualnie</p> <p>- uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Apelacje stanowią jedynie li tylko polemikę z zaskarżonym orzeczeniem.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
1. Oskarżonego K. Ś. uznał za winnego tego, że w dniu 18 stycznia 2020 r. w S. przy ul. (...) w mieszkaniu, działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia swojego syna P. Ś., zadał mu z dość dużą siłą jeden cios		

ostrym narzędziem,
nożem kuchennym,
w okolicy klatki
piersiowej,
pachowej lewej,
powodując ranę
kluto-ciętą, drążącą,
o długości ok. 11
mm i szerokości 2
mm, powodując tym
obrażenia i krwotok
wewnętrzny, co
w konsekwencji
skutkowało zgonem
P. Ś. i wymierza mu
karę 12 (dwanaście)
lat pozbawienia
wolności.

2. Na podstawie art.
46 § 1 kk zasądził
od oskarżonego K.
Ś. na rzecz
pokrzywdzonej M.
K. zadośćuczynienie
w kwocie 10 000
(dziesięć tysięcy)
złotych;

3. Na podstawie
art. 63 § 1 kk
na poczet orzeczonej
kary pozbawienia
wolności zalicza
oskarżonemu okres
jego rzeczywistego
pozbawienia
wolności w sprawie
od dnia
18 stycznia 2020
roku, godzina 13:30.

4. Na podstawie
art. 62 kk orzekł
wobec oskarżonego
K. Ś. terapeutyczny
system wykonania
kary pozbawienia
wolności.

5. Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. R. F. kwotę 1140 (jeden tysiąc sto czterdzieści) złotych oraz podatek VAT 23 % od tej kwoty tytułem wynagrodzenia adwokata za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu dla oskarżonego K. Ś..

6 Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 5, § 17 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265) zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. K. kwotę 1680 (jeden tysiąc sześćset

<p>osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie.</p> <p>7. podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powody zmiany orzeczenia wynikają z pkt 3 niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS			
SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski			

1.2. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy Szczecin-Śródmieście w Szczecinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary do 15 lat pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.2. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary do 15 lat pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana